

ODLOMCI IZ KNJIGE "BONDSTIL"- DOBRILE GAJIĆ GLIŠIĆ

ISPOVEST MILOJKA KRAGULJA

Ispovest Milojka Kragulja sa Floride, koji je kao prevodilac Kfora četiri godine službovao na Kosmetu i gledao kako Amerikanci i Albanci saraduju

TREĆI DEO

U povratku, major je rekao da je video tenk na jednom položaju. Ja ga nisam video, a nije ni vozač, a sećam se da je jedan srpski učesnik sastanka pitao majora da li je video tenk. Major mu je rekao da jeste, a primetio sam kad smo ulazili da je probao da uključi kompas i uređaj za određivanje položaja, ali nije uspeo i rekao je vozaču da će kote te lokacije da snime kad se budu vraćali. Sada, dok smo se vraćali, major je tražio da vidi tenk. Izvadio je uređaj i tražio usred noći da ponovo vidi položaj tog tenka, ali na žalost njihovu, a na moju radost, tenka više nije bilo.

Mudri prota Dragan

- U mojoj novoj ekipi bili je Oenes, glavnokomandujući CWO (Chef worent officer) IV klase, što je najviša klasa u ovoj kategoriji, a ispod njega je bio vodnik sa tri trake na uniformi, i dva specijalca za vojnu bezbednost.

Vodnikovo ime je bilo Čak, a specijalci su bili Gonzales i Badon.

Posećivali smo mnoga srpska sela, kao

i Vitinu, u kojoj je bilo samo par stotina Srba. A bilo ih je 7.500. Upoznali smo se sa srpskim profesorima, sa srpskim popovima i srpskim intelektualcima.

Protu Dragana iz Vitine sam najviše zavoleo. Zavoleo sam i Stevu, koji je bio profesor u Klokotu, Vrbovcu i Grnčaru.

Čuo sam o protu Draganu da su u njega pucali albanski teroristi da bi ga likvidirali. Slušao sam i kako se odbranio od četiri metka koja su mu bila ispaljena u pravcu glave: levom rukom. Naime, kad je prvi metak udario, pogodio ga je u podlakticu i slomio mu obe kosti. Jednu kost su mu sastavili, a drugu doktori iz baze Bondstill nastavili specijalnim materijalom.

Gledajući narod koji se kroz Vitinu šetao, video sam "crne pantere" koji su prolazili. Prolazili su kao ubice, nasmejani, prkosno su pričali o Srbima kako su optuženi za napad na američku vojsku.

A ustvari, minirane kuće su bile srpske. Ljudi koji su živeli u tim kućama sada su u inostranstvu, a Šiptari su imali dokaze da su to bile njihove kuće.

Na tom incidentu radili smo dve pune nedelje, dok smo pronašli da su Albanci imali falsifikovane dokumente za te kuće kao da su albanske i da su ih Srbi zbog toga minirali. Nisu uspeali, jer u jednoj kući

koju su minirali jedan starac je živeo sam. Drugi tim Ujedinjenih nacija je išao kod tog starca i tražili su od njega dokaze za to imanje. On je imao originalne tapije i tako dokazao da su Šiptari lažnim dokumentima optužili Srbe.

Slušajući informacije koje smo dobijali u bazi saznavao sam o rušenju srpskih crkava i manastira. Kfor nije imao nikakvog interesa za povratak srpskog naroda na Kosovo. Sve vreme su tešili albanski narod. Video sam, znam i siguran sam da to nisu radili voljno, nego su to bila naređenja koja su dolazila sa višeg mesta i specijalnih interesnih grupa.

Škola u Vitini, mala zgrada, prodana je pod pritiskom albanskih terorista. Jedne noći albanski teroristi bacili su dve ručne granate, škola je bila izrešetana, prozori polupani, zidovi oštećeni, zadnji trap autobusa kojim su dovožena deca izrešetana. Svojim očima sam video da su Amerikanci sve to tolerisali. Klinton je jednostavno albanskim teoristima dozvoljavao da rade šta požele.

Povratak kući

- Jednog dana prolazimo kroz selo Mogila. Čuli smo preko radio stanice u vozilu da se tamo dogodila velika eksplozija ispred neke prodavnice. Kfor je već sti-

gao helikopterima i pokupili su sedam tenko ranjenih Srba koji su preneti u bazu Bondstill. Trajalo je par sati da uđemo unutra, jer kad se nešto desi, selo automatski zatvore snage Kfora. Prošli smo kraj te prodavnice i videli krv po zidovima i betonu ispred prodavnice. Ostalo je par cipela i razbijeno staklo.

Grnčar i Vrbovac su stara srpska sela. Američki vojnici me pitaju:

- Zašto se ti Srbi ne sele iz tih mesta?

Odgovaram:

- Oni nemaju kuda da idu! Oni koji su imali kuda, pobjegli su, a ovi ovde nemaju gde.

Posle Kosmeta službovao sam u Makedoniji i Bosni. I tamo sam se uverio da Amerika podržava separatiste i teroriste, sve one koji su se borili protiv Srba i Srbije.

Posle 4 godine došlo je vreme da pakujem stvari i maštam o mojoj kući u Floridi i o Americi. Šefovi u Washingtonu su tražili od mene da odem kući, da se odmorim, pa da se vratim, govoreći mi da oni stvarno žele da budem s njima. Rekao sam im da mi je dosta ovog vojnog života i da nemam planova za povratak. Zahvalan sam za most koji su mi oni pružili i dovoljno je da mogu da se vratim ako hoću.

Stigao sam kući 14. marta 2004. godine, a nekoliko dana posle mog dolaska čuo sam da se crno nebo spustilo još niže preko Kosova. Juriš terorista opet se spustio na taj žalosni narod. Mislio sam: Bože, šta bi bilo da sam ostao? Da li bih mogao da to sprečim samo mojim ostajanjem na Kosovu, iako znam da su šiptarski teroristi uz podršku Kfora sve vreme pripremali tako nešto.

Siguran sam da se Amerikanci, posle napada od 17. do 19. marta, smatraju izigranim što su podržavali pogrešnu, terorističku stranu, ali uvek ima onih Amerikanaca koji su u stanju da plaćaju političare na najvišim mestima koji onda sprovode ciljeve albanskih terorista.

Ja sam na Kosmetu ipak doživeo i nešto lepo. Zaljubio sam se u Eriku, prevodioca albanskog jezika. I primio sam vojne nagrade i priznanja. Imam punu kutiju raznih zahvalnica za učinjena dobra dela, završava svoju životnu priču prevodilac 205 vojno-obaveštajne brigade Kfora na Kosovu, Milojko Kragulj.

KRAJ

Marko Lopušina